

Pósa Zoltán

Balatonföldvári tájképek

1. Tél

Nyomulj szemembe
Hatolj lelkembe
Szikeélességgel
Pengevillanásnyi
Fájdalmat okozó
Téli táj

Orronvág tüdőncsap
Hideg túhegy permet
Csöppekkel teliszórt
Földi élelyburkunk
Megannyi szemcséje

Tetőnkön porcukor
Fehér hártvás lazúr
Von házunkra sipkát
Aztán prémes kucsmát
Szent miklósi mitrát

Talmi gyönyörűség
Vizeinkbe olvad
Emitt életet ad
Szántónkba nedvet olt
Amott porig rombol
Kicsiny vályogkunyhót

ISTEN SEGÍTS MINKET
TARTS KÉRLEK MÉRTÉKET
TE URAM HELYETTÜNK

2. Tavasz

Lombos erdők hűse
Földünk aljmelege
Gyökér gyógyereje
Bolygónk jó szelleme
Ments meg önmagunktól

Isten szent gyermeke
Illés égszekere
Csipkebokor tüze
János életvize
Ments meg önmagunktól

Mögöttünk egy század
Szétdúlt utak pora
Több pokolnyi évad
Öngyilkosok kora
Istenem, megváltóm
Ments meg önmagunktól

3. ZÁRADÉK

ISTENEM SEGÍTS MEG
HOGY A VÉGSŐ ÓRÁN
AMELY UGYANOLYAN
JELENIDEJÚ LESZ
MINT EZ A PILLANAT
LÉPJEK ÁT SZORONGÁS
ÉS FÉLELEM NÉLKÜL
ORSZÁGOD KÜSZÖBÉN

Földvári aranyhíd

Porózus vízcsöppek
Sziporkáznak fényben
Arany szablyaéles ösvény
Köti össze eget földdel
Átszeli a horizontot
Elvezérel a mennybe
Immár nem csupán a hívót
Hanem a mennylakók
Az örökkévalók
Ős tagadóit is

Fazekas József

Sövényen innen és át

Amióta kutyánk van hallgatni tanulok
 az ősi nyelvet
 egyidős velünk
 bozótok legelőők
 vad hegyek lejtőin alágörgő
 páncél fagyokat megrepesztő
 madárra röptében csodálkozó
 szivárvános nyelvet
 a hallgatást
 arámi perzsa szanszkrit
 ógörög vogul szuahéli
 és még vagy ötezer köntösben
 felragyogó nyelvet

a hallgatás nyelvét tanulom
 hogy végre úgy beszélhessem
 én is ahogyan
 a bölcsek királyok mesterek
 hindu koldús tibeti szerzetes
 kétkezi nagyapám
 a római aki fogadalmat tett
 a megvádolt eretnek
 aki után kopók erednek
 mint a kiválasztott kevesek
 éljenek vagy éltek
 remeték foglyok kétkeziek
 hallgatást beszélni tanulok
 tőled meg tőled
 s végre a kutyánktól is

hallgatni tanulok
 és felejteni is azt a másikat
 az oda-vissza mellőzködőt
 a mosolyba csomagolt sejtelmeset
 undorkeltő tudálékost
 vazallus ragozásokat
 mameluk éljenzéseket
 hóbörgések vitorla-feszítő
 túlharsogását
 s az összes többbit

közben haladok és hallgatok
 érteni kezdem
 ahogyan beszél a kutyánk
 mi jó hol fáj
 miért olyan gyilkos a lánc
 ki hívja a sövényen át
 már megint kevés a csont
 hideg a víz és vacak a táp
 de a kéz az ma oly csodás
 aztán kérlelni kezd és értem
 mondd el itt vagyok
 mint tegnap meg azelőtt
 kezd el

s ahogyan nagyokat hallgatok
 ért
 én egyre szabadabb vagyok
 leesik rólam nyűg kolonc
 pulykamérgem kihül
 görcseim oldódnak
 buggyani kezdenek titkaim
 mint forró kövön a veríték
 úgy illan el régi énem
 pedig nem mondok semmit
 hallgatást beszélek
 s a két szem
 fölissza rossz kedvem
 homlokomon elsimult a ránc
 pontosan ver szívem
 tudok mosolyogni

s aztán az sem lesz igaz
 velem a kutya sem áll szóba
 szóba áll velem újra a világ
 és hallgatom ahogyan kutyánk
 mindenki baját mondja tovább
 sövényen innen és sövényen át.

Bősze Balázs

Várja, várja

A Várhely kilátó alatt
beleborzong számtalan fenyő,
ahogyan az erdőt vadul öleli
a tél-idő.

Sóhajt a sok fa,
súlyos hó lepi az ágát.
Szél veszi körül,
rázza-rázza sok-sok
tüskés koronáját.

Rázza, csavarja,
de nagyon várja:
felvillanjon végre
karácsony fénye,
lángja!

Fertő tavi nyár

Tüzek gyülekeznek lélekben,
testben, agyat pattintó idegekben.

A tó szemmel tart mindent.
Magába meríti az évszak kincseit.

A vártán madarak tollászkodnak,
iszapos vízben topicskolnak.

A vörhenyes szakállú fent,
vitorlásokat csipkéz lent.

A házfalak fehéren fénylenek.
Harang szól. Délre csendítenek.

Európa átölel

(Földrészek imája)

Mi lehet a vétkünk
az a nagy,
igazán nagy vétkünk,
Uram – a nevedért
szenvedve kérünk:
állunk, cövekelve állunk;
Európa átölel,
Ázsiából perzselő tél emel,
Afrikából forró szél ügyel,
Amerikában vegyesen,
Ausztráliában közömbösen,
a Déli-sarkon ösztönösen,
tolófájdalmakkal örökösen,
itt állunk,
szemed sugarába állunk
Uram
– kezed ernyőit tárd fölénk!

Tinódi

Radnai István

Rímek rémek temetők

még szinte látom a lángoló halottakat
a civil arcra bukott rég vagy hanyatt
a ködből de szépen bontakozott
a szabadság aratott halált hozott

a szabadság nyakában nyűg
idegen lánctalpak alatt nyög
az ember hisz a nyugati isten hiteget
szít bennünk égő rőzse-hiteket

pedig a vágy mint vaskályha ég
hője túlhevíti az emelet tüzét
hol bomba-virág nyílik vagy akna
hosszú lapát-csővével rakja

moszkva és biztatja hitszegő
amerika igazi arca jön elő
esővel kevert véres arcú tócsa
a dollár emelkedett már azóta

mert befűtött mozdonyként remeg a tőzsde
nem küld katonát csak segélyt lőcsre töltve
amivel megtéveszt tudván-tudva az áruló a zsarnok
árulja nekünk mint kenetet a haldoklónak minden sarkon

hiszen nem éltünk mécsünk vacogott
a temetőkben is a halál aratott
ágyúzó választ kapott minden puska
gyerek-gerinc nyaklott a tusra

s hogy virul növekszik a szabadságszobor
szivarra gyújt s a zsebünkben kotor
illúzió szabadság köztársaságot kiált
míg a valóság fillérekért a sarokra kiállt

szinte látom lángok merednek az égnek
az istent pörkölik s angyalszárnyat tépnek
a pehely párnákba kell és selyempaplan
míg a torony súlya alatt összedől a paplak

kondulni sem érnek ma rá lélekharangok
az elnök s főtitkár ma reggel talán bagzott
és teher alatt szuezbén nőttek meg a pálmák
szabad nyugat ma is szégyelld az orcád

még szinte látom a lángoló halottakat
a civil arcra bukott rég vagy hanyatt
a ködben de szépen elveszett
egyenlőség bizalom szeretet

még szinte a mécseken látom viszont a lángokat
halottak napja után negyedike torkolattüzet tartogat
és piros a vér a pesti utcán pesti srác
drog és csalódás ma amit csinálsz

koldulni részvényből hamis tüzet rakni
híd és bokor alatt reszketve lakni
reszket a bokor madárka szállott rá
s a fagy szele lerázza nemsoká

ez lett hát kilencven a boldog epilógus
amiért a kislegházban igazak teste lógott
eljött értünk mennyország savanyú képében
amit nem tiltott a kapzsiság szemérem

még szinte látom